

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Преподобна Осбурга
Ковентрійська**

St. Osburga of Coventry

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Кураш
kutash@unicorne.org

**“Хіба допустила б, щоб навіть
мізинець твій заболів
Ради таких, як ці?” – ‘А я б і
померла’, сказала вона.”
(Графиня Годгіфу за інтерпретацією
Альфреда лорда Теннісона)**

«У Христі немає Сходу і Заходу».
Так йде англійський гімн, якого написав
у 1908-му р. Вільям А. Данкерлі
(псевдонім - Джон Оксенгам). Хоча це -
істина вічна, ми ж бачимо це особливо
чітко в історії Церкви першого
тисячоліття, коли великі діла свідчення
про Христа, проповіді, посту, Молитви і
самітних подвигів єднали тодішній світ.

На 12-го квітня за григоріанським
календарем (це ж – 30-го березня за
юліанським) ми згадуємо великого
Святого Сходу, автор духовного
підручника "Ліствиця Божественного
сходження», Івана Ліствичника. А в той
же день ми також відзначаємо Святу

**“You would not let your little finger
ache For such as these?” – ‘But I
would die’, said she.” (Godwyfu
interpreted by Alfred Lord Tennyson)**

“In Christ there is no East or West.”
So goes the English hymn written in 1908
by William A. Dunkerley (pseudonym –
John Oxenham). While always true, this is
particularly evident in the history of the
Church of the first millennium when
mighty works of testimony to Christ by
preaching, fasting, solitude and prayer
spanned the known world.

On April 12 on the Gregorian
Calendar (which is March 30 on the Julian)
we remember the great Eastern Saint and
author of the spiritual manual “The Ladder
of Divine Ascent”, St. John Climacus. On
the same day we also commemorate a
Western Saint of the undivided Church of
the first millennium, about whose life we
know very little: St. Osburga of Coventry,

Заходу нерозділеної Церкви першого тисячоліття, про життя якої ми знаємо дуже мало: Святу Осбургі м. Ковентрі в Англії. Є можливість, що місто виросло навколо Монастиря, якого заснувала ця саксонська героїня Віри Христової у 8-му (за деякими даними 10-му) столітті, як натякає назва міста, що можливо походить від «ковен», що означає "Монастир", і "тре", кельтське слово, що означає «міста» або «поселення», тобто «Монастирське місто».

Монастир і його Храм були спустошені в 1016-му р. під час вторгнення датчан під проводом Кнуда Великого. Ковчег з тілом Святої Осбургі зберігся, і коли Кнуд, в реорганізації здобутих земель, назначив Леофрика графом великої провінції Мерсії, його примістили в Монастирі в Ковентрі, який був їй присвячений, як також і Божій Матері, Апостолу Петру та Всім Святим. Голова Святої Осбургі була обрамлена в мідь і золото, як символ глибокої пошани до неї правителів землі і їхніх підданих.

І Граф Леофрик і його дружина, Графиня Годгіфу (по-саксонському «Дар Божий»), були благочестиві і щедрі по відношенню до Церкви. У графа, однак, мабуть була й темніша сторона (на жаль, занадто присутня у більшості людей), і вона викликала подію, яку місто Ковентрі святкує до нині: «Їзда Леді Годіви» (латинізована версія імені Годгіфу), яку описав у прекрасному вірші Альфред лорд Теннісон «Годіва» ([ДИВ.](#)). Леофрик стягав дуже важкі податки від своїх підданих. «Перша леді», його дружина Годгіфу, жаліла їх і просили його дати їм полегшення. Теннісон творчо передає відповідь Леофрик на це прохання ось так: «Хіба допустила б, щоб навіть мизинець твій заболів ради таких, як ці?» На що Годгіфу відповідає: «А я б і померла» - наче. як відлуння тієї

England. There is a possibility that the city grew up around a monastery that this Saxon hero of the Faith of Christ founded in the 8th (some say 10th) century, as suggested by its name, which may derive from "coven", meaning "convent", and "tre", the Celtic word for "town" or "settlement", i. e. "Convent Town".

The Monastery and its Church were laid waste in 1016 during an invasion by the Danes under Cnut the Great. The reliquary with the body of St. Osburga (variant spellings are "Osburg", "Osburgh" and even "Osburh") was preserved and, when Cnut, in re-organizing the lands he had conquered, made Leofric Earl of the great province of Mercia, it was placed in an Abbey in Coventry which was dedicated to her, as well as to the Theotokos, St. Peter and all the Saints. St. Osburga's head was encased in copper and gold, symbolic of profound veneration given her by the rulers of the land and their subjects.

Both Earl Leofric and his wife, countess Godgyfu (Saxon for "Gift of God"), were pious and generous to the Church. The Earl, however, apparently also had a much darker side (alas, all too common in most humans) and it elicited an event which the city of Coventry celebrates to this day: the "Ride of Lady Godiva" (the Latinized version of "Godgyfu"), described in Alfred Lord Tennyson's lovely poem "Godiva" ([see](#)). Leofric levied arduous taxes upon his subjects. The "First Lady", his wife Godgyfu, pitied them and begged him to give them some ease. Tennyson imaginatively renders Leofric's reply thus: "You would not let your little finger ache for such as these?" To which Godgyfu replies: "But I would die" – an echo of the Love which brought God the Son to earth to save us by His death upon the Cross. Leofric scornfully issues a demand he believes she would never fulfill: "Ride you

Любові, яка привела Божого Сина на землю, щоб нас спасти Своєю смертю на Хресті. Леофрик зневажливо подає вимогу, яку, як він уважає, вона ніколи не буде виконувати: «Проїдь нага через місто, і я скасуу це».

І графиня, переболівши душевно, взяла на себе подвиг виконання цього принизливого виклику - відлуння приниження нашого Господа на Хресті, на якому Він теж висів голий (іконописці і живописці Розп'яття, з дуже небагатьма винятками, щадять Його від цього приниження, даючи Йому пов'язку на стегнах). Однак вона дала своїм підданам вибір у полегшенні її приниження. Був посланий глашатай оголосити про подвиг графині і доглянути, щоб усі двері і вікна будуть закриті до полудня, щоб вона могла сповнити своє важке завдання з повагою та гідністю. І за словами Теннісона: «Тоді вона поїхала вперед, одягнена в цнотливість».

Саме ранній запис цієї події датований понад сто років після того, як це відбулося (деякі сумніваються в тому, чи це дійсно було, завваживши, що Ковентрі був дуже маленьке місто в той час з менш ста сімей в ньому). Пізніше добавив хтось до розповіді «Хому Підглядача», який поступився спокусі - і втратив зір в результаті. Жителі Ковентрі пам'ятають і святкують леді Годгіфу, духовну дочку Святої Осбургі, з вдячністю і гордістю.

Зразок зосередження в Христі гідного Святій Осбурзі знову проявився під час Другої світової війни. У листопаді 1940-го р. Ковентрі, що в тому часі стало містом з населенням понад 200,000 жителів, піддавався таким руйнівним вибухам нацистами, що міністр пропаганди Йозеф Геббельс, став користатися слово «ковентрізанція», по відношенні до подальшого руйнування міст. Старий

naked thro' the town, and I repeal it”.

And the Countess, after some distress, undertook the fulfillment of this humiliating challenge –an echo of the humiliation of our Lord upon the Cross, where He, too, hung naked (iconographers and painters of the Crucifixion, with very few exceptions, spare Him this humiliation by giving Him a loin cloth). However she gave her subjects the choice of kindness in lessening her shame. A herald was sent to announce the Countess’ undertaking and see to it that all doors and windows be shut until noon, so that she could fulfill her ordeal with respect and dignity. And in the words of Tennyson: “Then she rode forth, clothed on with chastity”.

The earliest record of this event is dated some hundred years after it was to have occurred (some doubt that it happened at all, noting that Coventry was a very small town at the time with less than a hundred families in it). In time an embellishment to the tale came about - the addition of a “Peeping Tom” who gave way to temptation – and lost his sight as a result. The people of Coventry remember and celebrate the Lady Godgyfu, St. Osburga’s spiritual daughter, with gratitude and pride.

The Christ-centred example of St. Osburga was again made manifest during the Second world war. In November of 1940 Coventry, by this time a city of over 200,000 inhabitants, was subjected to such devastating bomb attacks by the Nazis, that the Minister of Propaganda, Joseph Goebbels, began to use the word “coventrate” to describe subsequent destruction of cities. The old Cathedral of St. Michael was destroyed by them. The Cathedral Provost, Richard Thomas Howard, had the words “Father forgive” inscribed on the wall behind the Altar of the ruined building. The Cathedral stonemason found two beams lying in the shape of a Cross (a forerunner of the

Собор Св. Михаїла був ними зруйнований. Декан Собору, Річард Томас Говард, викарбував слова «Господи, прости» в стіну позаду Вівтаря зруйнованого будинку. Муляр Собору побачив, що дві балки лежать у формі Хреста (попередник металевих балок, що знайшли в такому ж положенні в зруйнованих вежах-близнюків у Нью-Йорку в 2001-му році). Їх зв'язали до купи і той Хрест стояв до 1964-го р. на Вівтар каменів в руїнах Собору (які до цих пір підтримуються, як освячена земля), а тоді його замінила репродукція.

Іншого Хреста зробили з трьох цвяхів з оберемок даху зруйнованого Собору і поставили його в новому Собор, який посідає третє місце в висоті шпиль в Сполученому Королівстві. Хрест з цих цвяхів пізніше пожертвували Храму-пам'ятнику кайзера Вільгельма в Берліні, який був зруйнований бомбами Аліантів. Ковентрі пізніше стало містом-побратимом Дрездена у Німеччині, яке також пережило самі руйнівні атаки зі сторони Аліантів. І сьогодні є Міжнародний центр по примиренню в Ковентрі і міжнародна мережа Громад Хреста з цвяхів, які прагнуть домогтися примиренню ворогів і супротивників по всьому світу.

Таким чином, Молитви Святої Осбург'ї продовжують приносити свої плоди у її місті і його посланців. Ми поміщуємо образну скульптуру (сер Джейкоба Епштейна) Святого Михаїла, який торжествує над дияволом, яка прикрашає стіни нового Собору. Михаїл протягає свої руки, вітаючи тих, хто входить у коло мирних воїнів у той час, як диявол, пов'язані і лежачий, дивиться на нього знизу вгору - як і раніше, здатний спокушати й обманювати тих, хто буде слухати його

metal beams found in a similar position in the ruined Twin Towers of New York in 2001). They were tied together and stood until 1964 on an Altar of rubble in the ruins of the Cathedral (which are still maintained as hallowed ground), when they were replaced by a replica.

Another Cross was made of three nails from the roof truss of the ruined Cathedral and was later transferred to the new Cathedral, which has the third highest spire in the United Kingdom. A Cross made from these nails was later donated to the Kaiser William Memorial Church in Berlin which was destroyed by Allied bombs. Coventry was later twinned with Dresden in Germany which also endured the most devastating of attacks by the Allies. And today there is an International Centre for Reconciliation in Coventry and an international network of Communities of the Cross of Nails which seek to bring about reconciliation between enemies and opponents throughout the world.

Thus the intercessions of St. Osburga continue to bear fruit in her city and its emissaries. We reproduce an iconic sculpture (by Sir Jacob Epstein) of St. Michael triumphing over the devil, which graces the wall of the new Cathedral. Michael spreads his arms to welcome those who will join the circle of peaceful warriors while the devil, bound and prostrate, looks up at him – still capable of tempting and deceiving those will listen to his counsels. May we, too, stand with Michael and St. Osburga to work for reconciliation and justice in the world until “the resurrection of the dead of the life of the age to come”. Amen.

поради. Давайте й ми теж станемо з
Михаїлом і Святою Осбург'ю працювати
для примирення та справедливості в
світі, аж до «воскресіння мертвих і
життя майбутнього віку». Амінь.